

зависеше раздаването нѣколко новооткрити длѣжности. За тие нѣколко длѣжности бѣхж подадени около петдесетина прошения; кандидатитѣ бѣхж много повече отъ числото на свободнитѣ мѣста, и чиновникътъ отъ нѣколко дня се занимаваше съ прѣглежданието прошенията и приложенитѣ при тѣхъ документи или прѣпорѣки и съ прѣбира на кандидатитѣ.

Нѣколко дня наредъ и кандидатитѣ, още отъ сутринята и до обѣдъ, висяхж прѣдъ вратата на чиновника и съ мѣчително свиване на сърдцето очаквахж да чуятъ какво рѣшение се е дало на тѣхното прошение. И сѣка заранъ тие просители се срѣщахж съжитѣ тука, съ своитѣ нервни физиономии, принуждено и нетърпеливо държане и ненавистъ въ погледитѣ.

Разсилниятъ излѣзе изъ стаята на чиновника и обяви:

— Нѣма да приема вече днесъ; утрѣ елате!

Просителитѣ посърнахж; едно глухо мърморене се разнесе отъ купа имъ, прилично на боязливо рѣмжение отъ злѣ покритъ гнѣвъ и незадоволство.

И пакъ мълчешката, оклюхнали, огрижени, заслазяхж съ клюмнали глави изъ каменната стѣлба, подобно прѣстѣпници, които сж чули своята присѣда.

— — —

Единъ отъ тие тѣжни човѣци, момъкъ съ дълго, испито, като отъ безсѣйници, небрѣснато отъ скоро лице, съ хлѣтнаи очи и уморенъ и безпокоенъ погледъ, съ изражение на тѣпа безнадежность, заедно съ другитѣ, и той излѣзе на улицата.